

Lelkészeink:

Sóskuti Zoltán 30/822-5435 lp.rkeresztur@gmail.com
Szabadnapja: CSÜTÖRTÖK; # Bereczk Dávid 30/374-2951; bereczkdavid@gmail.com Szabadnapja: HÉTFŐ;
Sebőkné Babos Boglárka 20/580 3177;
babosboglarka@gmail.com Szabadnapja: PÉNTEK; _
Főgondnokunk:
Dr. Hajdú Csaba 30/618-7651 hkisskati5@gmail.com

BUDAPEST-RÁKOSKERESZTÚRI
REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

1173 Bp. Pesti út 31.
Adószám:18192232-1-42 http://refkeresztur.hu
mail: budapest-rakoskeresztur@reformatus.hu
Bank: OTP 11784009-22222820

Keresztúri Református Misszió Alapítvány: 18195998-1-42

Gyülekezeti diakónia (segítségnyújtás):
Soltészné Garay Réka 70/200-9717 soltesz.s@t-online.hu
Gyermekek közti szolgálat:
Oláh-Nagy Anita 70/418-3745 anita.o.nagy@gmail.com
Uratemetői ügyintézés (kedden és szerdán 15⁰⁰-18⁰⁰):
Szabó Zsuzsa 70/321-6838 szsueva@gmai.com
Uratemető nyitvatartása:
kedd 15⁰⁰-18⁰⁰; szerda 15⁰⁰-18⁰⁰; vasárnap 8⁰⁰-12⁰⁰

AZ ISTENTISZTELET LITURGIÁJA:

- ☞ Csendes készülés
- ☞ Köszöntés
- 🎵 Ének: 84:1 („Ó seregeknek Istene...”)
- 🎵 Ének: 230 („Áll a Krisztus szent keresztje”...)
- ☐ Fohász
- 📖 Olvasmány (ld. középen)
- △ Imádság
- 👦 Gyermek az Úrasztal körül
- 🎵 Ének: 151 („Uram Isten siess...”)
- 📖 Alapige (ld. középen)
- 👉 Igehirdetés (ld: a túloldalon)
- || Csend
- △ Imádság
- △ Mi Atyánk...
- 📢 Hirdetések (ld. jobb oldalon)
- 👶 Születésnaposok köszöntése
- 🎵 Ének: 459 („Az Isten bárányára..”)
- 👏 Áldás
- 👉 HIMNUSZ

ISTENTISZTELET

2024. január 21.

„Hétköznapi”

címmel

Igét hirdet és keresztel: Bereczk Dávid lp.

☐ OLVASMÁNY:

1 KOR 11,17-34

17 Amikor a következőkre rátérek, nem dicsérhetlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra jöttök össze. 18 Mert először is azt hallom, hogy amikor összejöttök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek, és ezt részben el is hiszem. 19 Mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek. 20 Amikor tehát összegyülekeztetek, nem az Úr vacsoráját eszitek, 21 mert az evésnél mindenki a saját vacsoráját veszi elő, és az egyik éhezik, a másik pedig megrészegeedik. 22 Hát nincsen házatok, hogy ott egyetek és igyatok? Vagy megvetitek az Isten gyülekezetét, és megszegényítetek a nincstelenekeket? Mit mondjak erre? Dicsérlek ezért titeket? Nem dicsérlek. 23 Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, 24 és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” 25 Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.” 26 Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön. 27 Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. 28 Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. 29 Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úr testét, ítéletet eszik és iszik önmagának. 30 Ezért erőtlenekek és betegek közöttetek sokan, és ezért halnak meg annyian. 31 Mert ha mi magunk ítelnénk meg önmagunkat, nem esnénk ítélet alá. 32 De amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk. 33 Azért tehát, testvéreim, ha evésre egybegyűltök, várjátok meg egymást. 34 És ha valaki éhes, otthon egyék, hogy ne ítéletre gyűljetek össze. A többitől majd akkor rendelkezem, ha hozzátok érkezem.

☐ ALAPIGE:

1 KOR 1123-26

23 Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, 24 és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” 25 Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.” 26 Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.

📢 GYÜLEKEZETI HÍREINK:

- ✳ Isten vigasztalja, erősítse a 80 éves korában elhunyt Juhász Mihály szeretteit!
- ✳ Jövő heti alkalmaink: kedd 9³⁰ Baba-Mama Kör; péntek 16³⁰ KonfIFl; 18⁰⁰ Oázis IFl; vasárnap 9⁵⁵ Istentisztelet; előtte: Kóruspróba; Imakör; továbbá hittanórák; Házi Biblia Körök
- ✳ Beszámoló: Presbiteri Hetvége
- ✳ Barkács Szolgálat – Érdeklődni Soltészné Garay Rékánál
- ✳ Ökumenikus Imaheti alkalom – február 22. 18:00. Helyszín: Szt. Kereszt Katolikus Templom
- ✳ Konfirmációs szülői értekezlet: február 11. (Istentisztelet után)
- ✳ Házasság Hetvége: Vác, február 17-18. Jelentkezés Oláh Attilánál 5000 Ft előleggel
- ✳ Nyári gyülekezeti tábor: Nagybörzsöny július 14-18.
- ✳ Adó 1%-okhoz: Alapítványunk adatai a fejlécben; a Magyarországi Református Egyház technikai száma: 0066

AZ ÚR LEGYEN GYÜLEKEZETÜNK ŐRIZŐ PÁSZTORA

Kedves Testvérek, keresztyén gyülekezet!

Egy közismert szakaszt olvastam fel az imént! Ismertsége talán vetekszik a János 3,16-al, vagy más, egyéb népszerű versekkel. És talán az egyik legtöbbet ismételt bibliai versek a Máté 28,18-20 mellett. Ugyanis ez utóbbi, valamint a textus szövege az alapja református egyházunk 2 sákramentumának: a keresztségnek és az Úrvacsorának. A felolvasott szakasz pedig egyike hitünk legszentebb szakaszának! Szentségük meglátható abban is, hogy önmagukban is értelmezhetők, tanításokat adnak át, az igazságot szövegezik nekünk!

Ma, ezen a vasárnapi Istentiszteleten azonban mégse csupán önmagában vizsgáljuk meg ezt a szakaszt! Tesszük ezt azért, mert sokszor kiderül, hogy bizonyos mondatok, tények, ha önmagukban állnak meg, akkor előfordul, hogy hiányosak. Gondolatok bele testvérek: ismeritek a buddhizmust mint vallást? Fel tudjátok sorolni a hittételeit, a főbb tanokat állításokat? Én sem. És higgyétek el nekem, nem csupán azért, mert nem hiszek bennük. Számtalanszor próbálkoztam már, hogy megértssem annak a vallásnak a hátterét. Nem, sikerült. Már a wikipédiás cikk elolvasása közben is úgy éreztem az agyvelőmet csavarják ki, olyannyira átláthatatlan, kusza volt az egész, rengeteg irányzat, tanító, gyakorlat volt benne és mind ütötte egymást. Vagy gondoljunk az iszlám hitre. Egy istenhíttű, és sok szent irat helyett egyetlen főbb könyve van, a Korán. Aztán mégis az van ott is, hogy a könyvben össze-vissza jelennek meg különböző állítások, tények, a könyv különböző helyein. Nincs összefüggés, kontextus, hogy mi hol és miért kerül elő, mi a tényszerű összefoglalása az ott található dogmáknak, kijelentéseknek.

A mi hitünk, a mi kegyességünk, hovatovább a mi szent könyvünk ellentétel képet mutat a világ más vallási irataihoz képest. Nem csupán arról van szó, hogy van eleje, közepe és vége a szakaszoknak, vagy hogy a kontextus sokat segít az értelmezésben. Hanem arról is, hogy a Biblia Isten szava hozzánk. A Biblia az Isten és ember kapcsolatának könyve. A Biblia az üdvtörténet könyve. Annak a története, hogy Isten, aki teremtette a világot, és bánkodik a bűn megjelenése miatt, hogyan állítja helyre ez a kapcsolatot teremtményével. És itt minden történetnek fontos helye van. Az ósatyáknak, Mózesnek, Dávid és Salamon királyok életének, a fogásba esésnek és a hazajutásnak, míg elérkeztünk a történet tetőpontjához: a keresztfához, a Megváltó Jézus Krisztus végső és teljes áldozatához. Innen nézve érthető meg minden!

Kedves testvérek, mért volt fontos ezeket a bevezető gondolatokat elmondani itt az elején, tisztázni a helyzetet? Azért, mert a mai igénk, Az úrvacsora szereztesíti igéje, egy szent ige, önmagában is megálló igazságokat mond ki. De ezeket úgy látjuk meg igazán, ha meg látjuk, hogy hogyan, miért, mi célból íródott meg. Mondhatnám úgy is, hogy az ige milyen világban, az emberiség milyen valóságába lép be, őt testet, hogy ez által formálja a világot és benne az embereket.

És hát ez a világ, a történet valósága nem éppen kellemes. Sőt nem is szentséges. Szentségtelen, gyalázatos, már-már undorító. Oly sokszor fordul elő már Jézussal kapcsolatban is, hogy a szent, a tiszta, az igaz, találkozik a gyalázattal, a tisztálansággal, a bűnnel. Ilyenkor mindig félünk, hogy az, ami teljes, egész, szent, az beszennyeződik, korrumpálódik, elveszti eredeti fényét, ragyogását, megfakul, árnyéka

lesz önmagának. Pedig Jézus esetében egyáltalán nincs így. Amikor Ő, a legnagyobb szentség e világon megérint minket, bűnös embereket, a hatás fordított – mi leszünk azok, akik megtisztulunk, akik felszabadulnak, akik feltöltődnek igazsággal, szentséggel, étellel. Így történik most is, ebben a szakaszban is.

A kontextusban, ami a mai igénket körbe veszi, Pál apostol komoly, kíméletlen kritikával illeti a korinthusi közösséget. A hangnem nem véletlen: szakadásokról, feszültségekről, végső konfliktusokról olvasunk. A szakadás, feszültség alapja pedig az úrvacsora megrontása, megszentéseltelentése volt.

Ez ma már elképzelhetetlen lenne közöttünk. Már csak azért is, mert az akkori "úrvacsorás" gyakorlat teljesen más volt, mint a mai. És különbségek alatt nem a nagy és kis kelyhes úrvacsorára kell gondolnunk. Akkoriban ugyanis a keresztyének közös étkezése – amit mai szóval hívhatnánk akár szeretetvendégségnek is – és a sakramentális úrvacsorázás egy közösséget alkotott. Ez még önmagában akkoriban nem jelentett visszasságot. A probléma abból eredt, hogy itt, ebben a konkrét esetben is beférkőzött az a működési szokás, az a filozófia, ami az akkori és mai világot átjárta. És ami azt eredményezte, hogy bizonyos gyülekezeti tagok – a tehetősebbek – már korán este összegyűltek, és közösséget éltek meg a vacsora során, jókat eszegetve, iszogatva. Azok pedig, akik későn jöttek – mert mondjuk szegények voltak, és a megélhetésükért keményen kellett dolgozniuk, késő estig – ők már csak az a maradékot eheték meg, amit meghagytak nekik. Kapták ezt teljesen természetes módon, mintha a lenézés, a megvetettség az a keresztyén közösségek részét képezte volna. Nem gondolnak azokkal, akik még nincsenek ott. A korinthusi gazdagok nem tesznek különbséget saját vacsorájuk és az Úr vacsorája között. Végan teszik azt, amit jónak látnak, amit a világban megszoktak. Nem tudják, hogy az Úr asztalánál nem lehet „ki-ki alapon” valamilyen szent „pikniket rendezni”. Amit az Úr házába elviszünk és az Ő asztalára helyezünk: az az Övé, nem a miénk. Egy Házigazda van: az Úr.

Pedig az igazság az, hogy az úri szent vacsora nem egy sima étkezés. Nem egy bőséges lakoma. Nem egy gasztronómiai ízfokozás. Az úri szent vacsora különlegességét egy nem éppen különleges körülmény teszi mégis szenté: a közösség. A közösség megélése. Egymással, felebarátainkkal, testreinkkel. És közös vacsora Istennel.

Jézus Krisztus élete, munkálkodása során számtalan emberrel vállalt közösséget. Mindjárt a tanítványokkal. Egyszerű halászokkal. A közös étkezések kovácsolták egy közösségé a tanítványi csapatot. Aztán Jézus másokat is asztalához ültetett. Bűnösöket. Vámszedőket. Paráznákat. Tisztáltalanokat. Azokat, akik – vélték a farizeusok – tisztáltalanok teszik őt és az apostolokat. Pedig épp fordítva történt. A Jézussal való közösség volt az, ami megtisztította, megváltotta, megszentelte őket. Ezt élte át Lévi és Zákeus, a betániai Mária.

Végül pedig maga az utolsó vacsorában teljesedik be ez, mutatkozik meg a legtisztább formában. A házigazda itt maga Jézus. A fő fogás pedig: szintén Ő. Azon a vacsorán ugyanis megmutatja, hogy egész életét, egész valóját fogja adni, az egész világért, minden emberért. A kenyér megtörésében megmutatja, hogy ő maga fogja megtörtetni a testét, hogy valóságosan is az élet kenyérévé váljon, hogy a világ általa

üdvözüljön. A borban megmutatja, hogy kiontott vére által új szövetségben, új kapcsolat jön létre köztük és a Mennyei Atya között. Akkor lép ez hatályba, mikor Jézus vére ki fog omlani, vagyis halála pillanatában.

Ennek szentéjét élte meg az apostolok, az egyházatyák, a reformátorok, hitvalló őseink, és éljük meg Isten kegyelméből mi is, amikor vesszük az Úrvacsorát. Hála legyen Istennek, hogy tart még a kegyelem, hogy még mai is van lehetőségünk leülni az ő asztalához, vele közösséget vállalhatunk, mert ő is hív, vár minket!

Aki pedig ezt kifordítja jelentőségéből, aki más tartalommal tölti fel, aki ezt a nagy titkot elhomályosítja, azzal nem csak Pál lesz kíméletlen, hanem maga Isten is. Ezért hív minket az Ige önvizsgálatra, számadásra.

Felmerül azonban egy kérdés. Ugye itt a probléma az volt, hogy a korinthusiak nem voltak közösségben egymással, amikor együtt voltak, amikor Úrvacsorát vettek. És az ige ennek az ellenkezőjére hív minket. Ami hát okés, de mégis hogyan kéne ezt elképzelni. Azét is kérdezem, mert számomra az Úrvacsora inkább az Istennel való közösséget jelentette még gyerekként is. Amikor az Úr asztala elé járultam, akkor is bűneimet idéztem fel, bűnbánatot gyakoroltam, majd alázatosan vettem a kenyeret és a bort, és átélhettem a megváltás valóságát. Ami szép. De ez a z Úr és köztem zajlott le. Hogyan vonhatnám ebbe be a mellette lévőket. Hogy élhetném meg vele közösségben az Úrvacsorát.

Talán úgy testvérek, hogy nem csak akkor, nem csak abban a szent pillanatban állsz meg mellette, alkosz vele közösséget a tízes csoportban. Hanem máskor is. Máshol is. Más helyzetekben is. Az életének részévé válasz. Megismered örömeit, sikereit. Megismered bánatát, szomorúságát. Megismered kudarcait, bukásait. Gyászában vigasztalod. Gyengeségében erősíted, buzdítod. Sikereinek örülsz. Amikor bánatos, együtt érzel vele. És hálát adsz Istennek az Ő életéért!

Ilyen közösségben tudjuk igazán megélni az úrvacsorát. Isten közösségben az Istennel való kapcsolat még erősebb, még intenzívebb. Amikor legközelebb vesszük az Úri szent vacsorát, ennek szellemében járulunk majd az Úr szent asztalához. Az Ő emlékezetére. Most és mindörökké. Ámen!

□ *Bereczk Dávid*